

N:o 176.

Af Herr A. A. Andersson från Östergötlands län: Angående meddelande af vissa föreskrifter till förekommande af utflyttningar ur riket.

Sedan det numera blifvit snart sagdt på modet att göra så många skälmstycken som helst och derefter bege sig af till Amerika; så torde det vara på tiden att tillse, huruvida icke lagstiftningen må vara befogad att uppställa någon slags kontroll emot ett ondt, som i alla landsändar hotar gripa mer och mer omkring sig. — Det händer icke sällan att personer, sedan de på hvarjehanda bedrägligt sätt narrat sig till sin nästas egendom, eller genom borgensförbindelser ruinerat sina vänner och bekanta, helt simpelt realisera sina tillgångar och derefter bege sig af till Amerika, lemmande ofta hustru och barn efter sig utan medel till sin bergning. Följden häraf blifver att kommunerna belastas med en fattigvårdstunga, som hotar att växa den skattdragande befolkningen öfver hufvudet.

Ehuru passväsendets återinförande icke torde stå att vinna och måhända icke heller skulle förekomma de öfverklagade olägenheterna; så lærer det väl kunna finnas andra medel att i någon mån försvåra lättheten att resa ifrån hus och hem, utan att göra rätt för sig eller betrygga familjen mot nöd och armod. Jag hade föreställt mig att det gäfvos ett korrektiv emot utvandringslusten, om hvarje person som ernar resa utrikes vore skyldig förse sig med bevis, antingen af pastor eller ordförande i kommunalnämnd inom den församling der personen är boende, af innehåll att personen i fråga är oförhindrad att en dylik resa företaga.

Blefve det derjemte stadgadt något betydligare ansvar mot den skeppare eller ångbåtskapten, som fortskaffade emigranter utan att desse vore med dylika bevis försedde, så skulle detta i någon mån vara betryggande mot det öfverklagade onda. Med anledning häraf tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen beslutar en lag af följande innehåll: Hvar och en, som sig ur riket begifver, bör vara försedd med bevis af pastor eller ordförande i kommunalstyrelsen från den församling han

tillhör, att icke något hinder mot hans afresa förekommer. Den befälhafvare å ångbåt eller segelfartyg som befordrar en resande, hvilken icke är med dylikt bevis försedd, vare förfallen till böter från 10 till 1,000 R:dr, angifvarens ensak.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

A. A. Andersson
från Östergötlands län.

N:o 177.

Af Herr A. A. Andersson från Östergötlands län: Om undersökning huruvida försäljning må kunna ske af regementenas nu egande trossbodar samt om försäljningssummornas redovisande till rotehållarne.

I utbyte mot den större tunga rotehållarne tillförene finge vidkännas, genom transporter från aflägsna orter, af tross- och utredningspersedlarne, åtogo sig rotehållarne vid de flesta regementen, att leverera virke och alla materialier till uppförande af en trossbod inom hvarje kompani.

Så länge regementena saknade förrådshus vid sina mötesplatser kunde dylika trossbodar vara behöfliga, men sedan förrådshus numera blifvit på allmän bekostnad uppförda, stå alla dessa andra trossbodar tomma. Åtminstone är förhållandet sådant i den ort jag tillhör. Regimentets hela tross och utredning förvaras vid regimentets mötesplats uti ändamålsenlig byggnad.

Af tidens åverkan äro dessa gamla onyttiga trossbodar numera förfallna, hvadan större reparationer derå förestå, som sannolikt komme att drabba rotehållarne med ändamålslösa kostnader, till föga nytta hvarken för det allmänna eller enskilda.

Med anledning häraf och då nödigt är att tillse, det jordbrukaren icke belastas med onödiga utgifter, deraf ingen den ringaste nytta följer, tager jag mig friheten vördsamt föreslå,